

РЕШЕНИЕ

№ 5706

гр. София, 29.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.09.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Близнакова, като разгледа дело номер **3967** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение N 29 от 06.03.2012 г. по НАХД № 21344/2011 г., постановено от СРС, НО, 101 състав е потвърдено наказателно постановление/НП/ № 2218-000398/04.10.2011г., издадено от директора офис "Овча купел" при ТД на НАП С. , с което на [фирма], на основание чл. 53 от ЗАНН, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 500 лева, на основание чл. 179 от ЗДДС за нарушение на чл. 125, ал. 5 вр. с ал.1 от ЗДДС.

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба от [фирма], в която са развити подробни съображения, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол и като не е извършил такъв и не е приложил цитираната разпоредба, съдът е допуснал нарушение на материалния закон, което съгл.чл.348, ал.1, т.1 от НПК е основание за отмяна на решението.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата и искането за отмяна на първоинстанционното решение.

Ответникът- Директорът на ТД на НАП се представлява от юрк.К., която изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на СГП също изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд- София град, XIII-ти касационен състав, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка съгл.чл.218 от АПК вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел за установено, че в качеството на регистрирано лице по ЗДДС не е подало в законоустановения срок- до 14-то число на месеца, следващ данъчния период справка-декларация по ЗДДС за данъчен период 01.07.2011 г. - 31.07.2011 г. Справката-декларация за посочения период е следвало да се подаде до 14.08.2011г. След изпратена до дружеството покана с изх.№ [ЕГН]/29.08.2011г., справката-декларация за визириания данъчен период е подадена от [фирма] и приета в офис "Овча купел" при ТД на НАП- С. на 09.09.2011г. Декларацията за отчетния период е нулева.

Справката декларация е подадена след 25 дни след законоустановения срок, който е изтекъл на 14.08.2011г. На 12.09.2012г. срещу дружеството е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 2218-0000398. От правна страна, нарушението е квалифицирано като такова по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС.

Въз основа на така съставения акт на 04.10.2011 г., от директора на офис "Овча купел" при ТД на НАП - С. град е издадено обжалваното наказателно постановление. С него при идентично описание на фактическата обстановка и на основание чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева.

Изложената фактическа обстановка се потвърждава от показанията на св.М. /актосъставител/ и от приобщените към делото писмени доказателства.

При правилно установена фактическа обстановка, първоинстанционният съд е извел правилни правни изводи.

Съдът е обосновал извод, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Приел е, че в обстоятелствената част на АУАН и НП подробно са описани обстоятелствата, при които е извършено нарушението - коректно са отразени мястото, времето, начина на извършване на нарушението, начина на констатирането на същото, подробно и точно е описана правната му квалификация. Решаващият състав е приел, че административното нарушение, за което е наложена административната санкция е установено по безспорен начин.

Съгласно разпоредбата на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, справката-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС се подава до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася. По силата на чл. 179 от ЗДДС регистрирано по този закон лице, което, като е длъжно, не подаде справка-декларацията по чл. 125, ал. 1, декларацията по чл. 125, ал. 2, отчетните регистри по чл. 124, декларацията по чл. 157, ал. 2 или не ги подаде в предвидените срокове, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и еднолични търговци, в размер от 500 до 10 000 лв.

Правилно е прието, че административно-наказващият орган законосъобразно, на осн.чл.179 ЗДДС е ангажирал отговорността на дружеството за нарушение на чл.125,

ал.5 вр. с ал.1 от ЗДДС, като наложената имуществена санкция е в предвидения минимален размер.

Касационната инстанция напълно споделя изводите на СРС за неприложимост на чл.28 от ЗАНН, предвид конкретните факти, установени по делото. Фактът, че справка-декларация за отчетния период е нулева, сам по себе си не води автоматично до извода, че нарушението е маловажно. Правилно съдът се е мотивирал с обстоятелството, че закъснението, с което е подадена справка-декларация е 25 дни и не може да се определи като кратък и незначителен период от време. Също така е отчетен и факта, че справка-декларация е подадена в резултат на намесата на органите на НАП, едва след изпращане на покана до задълженото дружество.

Що се отнася до липсата на данни за констатирани други нарушения на финансовата дисциплина, изтъкната от районния съд като допълнително основание за прилагането на чл.28 от ЗАНН, това не е обстоятелство от категорията на смекчаващи вината, визирани в нормата на чл.93, т.9 от НК.

Данните за поведението на наказаното лице са относими единствено към индивидуализацията на административното наказание и могат да имат за последица определянето му в рамките на законоустановения минимален размер, но не и да изключат наказателната отговорност поради маловажност на случая.

По изложените съображения, настоящата инстанция намира, че не са налице сочените касационни основания за отмяна на решението, поради което жалбата срещу него е неоснователна.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила. Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН, Административен съд-София град, XIII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение N 29 от 06.03.2012 г. по НАХД № 21344/2011 г., постановено от СРС, НО, 101 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.